

Nr 7

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om behörighet att utöva veterinäryrket m. m.; given Stockholms slott den 18 december 1964.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om behörighet att utöva veterinäryrket m. m.

GUSTAF ADOLF

Eric Holmqvist

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att bestämmelserna i allmänna veterinärinstruktionen om behörighet att utöva veterinärkonsten ersätts med en lag om behörighet att utöva veterinäryrket. Lagen innehåller bl. a. regler om förvärv och förlust av sådan behörighet, om annonsering av specialistkompetens samt om verksamhet på djurhälso- och djursjukvårdens område vilken utövas av annan än behörig veterinär.

Härjämte berörs fråga om vissa jämkningar i hälsovårdsstadgan.

Förslag
till
Lag
om behörighet att utöva veterinäryrket m. m.

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Behörig att utöva veterinäryrket är

- a) den som är legitimerad enligt 2 §;
- b) den som är av veterinärstyrelsen eller, efter styrelsens bemyndigande, av annan myndighet förordnad att tjänstgöra som veterinär;
- c) i den utsträckning, som särskilt anges för varje fall, den som enligt 8 § innehar begränsad behörighet att utöva veterinäryrket.

2 §.

Legitimation som veterinär meddelas av veterinärstyrelsen.

Den som avlagt veterinärexamen i Sverige eller som avlagt sådan examen utomlands och genomgått av Konungen föreskriven efterutbildning i Sverige skall på ansökan erhålla legitimation som veterinär, om ej sådana omständigheter föreligga som enligt denna lag kunna föranleda återkallelse av legitimation.

Om den som avlagt veterinärexamen utomlands äger framstående skicklighet och särskild erfarenhet inom veterinäryrket, må han erhålla legitimation som veterinär utan att ha genomgått efterutbildning.

3 §.

Har legitimerad veterinär genom dom som vunnit laga kraft dömts till fängelse eller avsatts eller suspenderats från tjänst som veterinär för brott som han förövat under utövning av veterinäryrket, dömts till fängelse i minst sex månader för annat brott, funnits skyldig till medverkan till obehörig utövning av veterinäryrket eller funnits skyldig till medverkan till smittfarligt kvacksalveri på djur, äger veterinärstyrelsen återkalla hans legitimation, om han genom brottet visat sig icke vara skickad att utöva veterinäryrket.

4 §.

Har legitimerad veterinär visat grov oskicklighet vid utövning av veterinäryrket eller eljest visat sig uppenbart olämplig som veterinär utan att det föreligger sådant fall som avses i 3 §, äger veterinärstyrelsen återkalla hans legitimation.

5 §.

Blir legitimerad veterinär på grund av sinnessjukdom eller annan rubbning av själsverksamheten ur stånd att nöjaktigt utöva veterinäryrket, skall

veterinärstyrelsen ofördröjligen återkalla hans legitimation, om ej särskilda skäl föranleda annat.

Föreligger grundad anledning till antagande att veterinärs legitimation bör återkallas enligt första stycket, äger veterinärstyrelsen efter samråd med medicinalstyrelsen förordna, att han skall undergå läkarundersökning i den utsträckning som fordras för att hans förmåga att utöva veterinäryrket skall kunna bedömas.

Förordnas om läkarundersökning enligt andra stycket, äger veterinärstyrelsen återkalla legitimationen för tiden till dess ärendet slutligt avgöres. Vägrar den som skall undersökas att inställa sig till undersökning, skall polismyndighet på styrelsens begäran lämna erforderlig handräckning.

6 §.

Legitimation för veterinär som Konungen eller veterinärstyrelsen förordnat till innehavare av veterinärtjänst må icke återkallas så länge veterinären innehar tjänsten. Legitimationen må dock återkallas för tid då han på grund av ådömd suspension eller av anledning som avses i 5 § första stycket icke uppehåller tjänsten.

7 §.

Har veterinärs legitimation återkallats, skall veterinärstyrelsen på hans begäran åter meddela honom legitimation, när förhållandena medge det.

8 §.

Begränsad behörighet att utöva veterinäryrket meddelas av Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, av veterinärstyrelsen.

För utövning av veterinäryrket inom veterinärdistrikt intill riksgränsen må begränsad behörighet meddelas att gälla den som vid varje tidpunkt uppehåller tjänst, motsvarande svensk distriktsveterinärbefattning, i angränsande veterinärdistrikt i Finland eller Norge.

9 §.

Veterinär, som icke äger särskild skicklighet och erfarenhet inom viss gren av veterinäryrket, må icke för allmänheten tillkännage att han är specialist inom den grenen eller eljest äger särskild kunnighet i denna.

Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, veterinärstyrelsen fastställer villkoren för rätt att tillkännage specialitet enligt denna paragraf.

10 §.

Den som, utan att vara behörig att utöva veterinäryrket, mot ersättning undersöker djurs hälsotillstånd eller behandlar djur för sjukdom eller därmed jämförligt tillstånd genom att vidtaga eller föreskriva åtgärd i förebyggande, botande eller lindrande syfte må ej under utövning av denna verksamhet behandla sjukdom på vilken epizootilagen den 12 april 1935 (nr 105) eller förordningen den 26 maj 1961 (nr 309) om bekämpande av salmonellainfektion hos djur m. m. är helt eller delvis tillämplig.

Om den, som saknar behörighet att utöva veterinäryrket men förvärvat veterinärtitel eller annan titel vari ordet veterinär ingår, begagnar titeln i verksamhet som avses i första stycket, åligger det honom att därvid tydligt utmärka titelns ursprung och beskaffenhet.

I övrigt må ej den som, utan att vara behörig att utöva veterinäryrket, bedriver i första stycket avsedd verksamhet i samband därmed beteckna sig veterinär eller begagna titel eller yrkesbeteckning vari denna benämning ingår eller som ger sken av att han är legitimerad eller på annat sätt auktoriserad av myndighet eller har specialistkompetens som veterinär.

Veterinärstyrelsen må medge undantag från bestämmelserna i denna paragraf.

11 §.

Utövar veterinär, vars legitimation är återkallad eller vars behörighet att utöva veterinäryrket upphört av annan anledning, likväl veterinäryrket mot ersättning eller åsidosätter veterinär med begränsad behörighet, när han utövar veterinäryrket mot ersättning, de föreskrifter om behörigheten som gälla för honom, dömes för obehörig utövning av veterinäryrket till dagsböter eller fängelse i högst ett år.

Veterinär, som bryter mot 9 § första stycket, dömes till dagsböter.

12 §.

Den som bryter mot 10 § första stycket, dömes för smittfarligt kvacksalveri på djur till dagsböter eller fängelse i högst ett år, om gärningen ej är belagd med straff enligt 11 §. Den omständigheten att han på grund av brist i utbildning och erfarenhet ej kunnat inse sjukdomens natur befriar honom ej från ansvar.

Den som bryter mot 10 § andra eller tredje stycket, dömes till dagsböter.

13 §.

Beslut som veterinärstyrelsen meddelar med stöd av denna lag länder till omedelbar efterrättelse, om annat ej förordnas.

14 §.

Konungen äger meddela närmare bestämmelser för tillämpningen av denna lag.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1965, då 37 § 1 mom. allmänna veterinärinstruktionen den 17 november 1933 (nr 616) skall upphöra att gälla. Hänvisning i lag eller annan författning till bestämmelse i detta moment skall i stället avse motsvarande bestämmelse i denna lag.

Den som vid lagens ikraftträdande är legitimerad veterinär skall anses som legitimerad enligt denna lag.

Den som vid lagens ikraftträdande äger behörighet enligt 37 § 1 mom. b) nyssnämnda instruktion skall anses som legitimerad veterinär enligt denna lag, om behörigheten ej är begränsad. Veterinärstyrelsen skall på ansökan utfärda legitimationsbevis för honom. Är behörigheten begränsad, skall den anses som begränsad behörighet meddelad enligt 8 § första stycket denna lag.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet å Stockholms slott den 13 november 1964.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, PALME, SVEN-ERIC NILSSON.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Holmqvist, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *lagstiftning angående behörighet att utöva veterinäryrket m. m.* samt anför.

Med skrivelse den 28 maj 1964 har *veterinärstyrelsen* framlagt förslag till lag om behörighet att utöva veterinäryrket.

Over förslaget har *remissyttranden* avgetts av chefen för armén, medicinalstyrelsen, lantbruksstyrelsen, statens utlänningskommission, styrelsen för veterinärhögskolan, styrelsen för statens veterinärmedicinska anstalt, länsstyrelserna i Malmöhus samt Göteborgs och Bohus län, livsmedelsstadgekommittén, Hushållningssällskapens förbund, Sveriges lantbruksförbund, Riksförbundet Landsbygdens folk (RLF), Svenska stadsförbundet, Sveriges akademikers centralorganisation (SACO) och Sveriges veterinärförbund. En del av dessa har bifogat yttranden från underlydande och andra organ.

Jag anhåller nu att till behandling få uppta denna fråga.

Gällande bestämmelser

Behörigheten att utöva veterinäryrket eller, med författningstextens uttryckssätt, veterinärkonsten är reglerad i 37 § 1 mom. *allmänna veterinärinstruktionen* den 17 november 1933 (nr 616). Aktuell i detta sammanhang är även en kungörelse den 2 maj 1947 (nr 207), genom vilken vissa uppdrag och befogenheter, som getts medicinalstyrelsen bl. a. i veterinärinstruktionen, överflyttats på veterinärstyrelsen. Behörighet att utöva veterinärkonsten tillkommer a) den som avlagt veterinärexamen inom riket och därefter blivit förklarad för legitimerad veterinär av veterinärstyrelsen. Sådan behörighet har också den som blivit berättigad att inneha veterinärtjänst på grund av särskilt av Kungl. Maj:t givet bemyndigande, men det finns numera inte någon veterinär med behörighet grundad på dylikt bemyndigande. Behörighet tillkommer vidare b) den som, utan att vara legiti-

merad veterinär, innehar veterinärbefattning, till vilken han utnämns av Kungl. Maj:t, eller av Kungl. Maj:t fått särskilt tillstånd att utöva veterinärkonsten i riket. Slutligen tillkommer behörighet c) den som, utan att vara legitimerad veterinär, är förordnad av veterinärstyrelsen att tjänstgöra som vikarie för veterinär eller att som extra veterinär uppehålla veterinärtjänst. Behörigheten gäller i sådana fall endast så länge förordnandet varar. Veterinärstyrelsen meddelar jämlikt 2 § i styrelsens instruktion den 30 juni 1947 (nr 496) legitimationsbevis såsom veterinär åt behöriga svenska medborgare.

Av intresse i detta sammanhang är även lagen den 30 juni 1960 (nr 408) om behörighet att utöva läkaryrket (ändrad 1963: 252 och 1964: 214), vilken lag kompletteras av lagen s. d. (nr 409) om förbud i vissa fall mot verksamhet på hälso- och sjukvårdens område (den s. k. kvacksalvarlagen), samt lagen den 31 maj 1963 (nr 251) om behörighet att utöva tandläkaryrket (ändrad 1964: 550).

Veterinärstyrelsens förslag

Veterinärstyrelsen framhåller att återkallande av legitimation ej nämnts i vare sig allmänna veterinärinstruktionen eller instruktionen för styrelsen. Styrelsen anser sig därför ej ha möjlighet att dra in ett utfärdat legitimationsbevis. Denna brist har uppmärksammats i några fall av förtidspensionering på grund av sinnessjukdom samt av grov oskicklighet och hedrägligt förfarande i anslutning till alkoholism. Styrelsen förordar att bristen avhjälps samt att frågor rörande behörigheten att utöva veterinäryrket och veterinärens ställning som legitimerad samlas i en behörighetslag såsom skett för läkare och tandläkare. I en dylik lag bör enligt styrelsen också regleras sådan djursjukvård som utövas av annan än behörig veterinär.

Veterinärstyrelsens förslag till lagtext motsvarar i allt väsentligt behörighetslagen för läkare. Därjämte innehåller förslaget såsom 1 § följande bestämmelser, vilka i huvudsak har förebilder i kvacksalvarlagen.

Den, som mot ersättning undersöker hälsotillståndet hos eller behandlar annans djur för sjukdom eller därmed jämförligt tillstånd genom att vidtaga eller föreskriva åtgärd i förebyggande, botande eller lindrande syfte, må ej under utövning av sådan verksamhet

a) undersöka eller behandla sådana smittsamma sjukdomar på vilka epizootilagen är tillämplig eller som avses i förordningen om bekämpande av salmonellainfektion hos djur,

b) undersöka eller behandla djur under allmän eller lokal bedövning eller med användande av receptbelagda läkemedel,

c) beteckna sig veterinär eller begagna titel eller yrkesbeteckning, vari sådan benämning ingår eller som giver sken av att han är legitimerad eller eljest auktoriserad av myndighet.

Dessa bestämmelser gälla dock ej den som innehar behörighet att utöva veterinäryrket eller som eljest är i sin verksamhet ställd under veterinär-

styrelsens tillsyn och erhållit styrelsens medgivande till undantag från bestämmelserna.

Till närmare motivering av dessa bestämmelser anför veterinärstyrelsen, att förbudet under a) med hänsyn till risken för smittöverföring bör omfatta inte bara behandling utan även undersökning, att användning av bedövningsmedel bör förbjudas med hänsyn till därmed förenade möjligheter till osakkunniga ingrepp samt att huvudsakliga syftet med förbudet under b) i övrigt är att hämma okontrollerad användning av antibiotika, hormoner eller gifter.

Remissyttrandena

Veterinärstyrelsens förslag om att utfärda en särskild behörighetslag för veterinärer tillstyrks av så gott som samtliga remissorgan. Flera av dessa uttalar sin tillfredsställelse med att ett enhetligt regelsystem skapas för samtliga legitimationskrävande yrken på hälso- och sjukvårdens område. *RLF* förordar dock uppskov med lagstiftningsfrågan till dess statsmakterna tagit ställning till föreliggande förslag om veterinärutbildningens och den veterinärmedicinska forskningens organisation och inriktning.

Från en del håll understryks att lagen inte får onödigtvis fördyra djurhälsovården. *Sveriges lantbruksförbund* yttrar.

Receptbelagda läkemedel används i relativt stor omfattning inom djurskötseln, och behandling av djur med dessa läkemedel görs ej enbart av veterinärer utan av djurägarna själva, av anställda personer och även av andra, exempelvis seminbiträden. Med en hård tolkning synes exempelvis en anställd djurskötare ej få behandla arbetsgivarens djur med receptbelagda läkemedel. Om del av djurskötarens lön betraktas som sådan ersättning som avses i 1 §, skulle behandlingen nämligen inte vara tillåten. En seminassistent skulle ej heller få använda receptbelagda preparat för behandling av dräktighetsstörningar hos djur. I stället skulle veterinär behöva tillkallas för att utföra dylika åtgärder. En så betydande inskränkning av nuvarande möjligheter för icke veterinär personal att behandla djur är ej sakligt motiverad. Ett strikt följande av förslagets 1 § torde också förhindra, att rutinpersonal används för vissa massundersökningar av husdjur, såsom tuberkulinundersökningar etc. Det finns enligt förbundets mening ej skäl att använda veterinärer för sådana undersökningar. En så dyrbar arbetskraft skulle medföra avsevärda kostnadsökningar för jordbrukarna, vilket ej vore förenligt med rationaliseringssträvandena och kostnadsjakten inom vårt jordbruk.

Liknande uttalanden görs av *RLF* och *lantbruksstyrelsen* samt av *Hushållningssällskapens förbund*, som dessutom vänder sig mot bestämmelserna i 1 § a) och c) i veterinärstyrelsens lagförslag. Dessa synes förbundet såvitt rör a) obehövligen och i fråga om c) svår genomförda eftersom benämningen veterinärassistent redan är i bruk.

Departementschefen

I likhet med veterinärstyrelsen och flertalet remissorgan anser jag att lagbestämmelser om behörighet att utöva veterinäryrket bör utan uppskov utfärdas i nära överensstämmelse med vad som redan gäller för läkare och tandläkare. Jag finner det också vara ett allmänt intresse att behörighetsreglerna kompletteras med bestämmelser som hindrar kvacksalvare att behandla djursjukdomar, som är särskilt smittfarliga för omgivningen, och att missbruka veterinärtiteln. Sådana bestämmelser torde lämpligen böra i lagen placeras efter behörighetsreglerna samt utformas i nära anslutning till 1 § första stycket, 2 § a) och 6—8 §§ kvacksalvarlagen. Naturligtvis bör bestämmelserna inte drabba anställd djurskötare som behandlar arbetsgivarens djur enligt veterinärs ordination. En sådan avgränsning av bestämmelsernas tillämpningsområde torde motsvara vad som är avsett i fråga om kvacksalvarlagen (se prop. 1960: 141 s. 187). För att förebygga eventuella olägenheter av bestämmelserna bör veterinärstyrelsen få befogenhet att dispensera från dem. Vad veterinärstyrelsens förslag till 1 § innehåller utöver det nu sagda anser jag mig inte böra biträda. Erforderlig kontroll över användningen av bedövnings- och läkemedel torde få anordnas med stöd av annan lagstiftning. Vad angår frågan om undersökning av smittsam sjukdom vill jag hänvisa till att 2 § a) kvacksalvarlagen avser endast behandling. Detta motiverades i propositionen (1960: 141 s. 187) med att kvacksalvaren givetvis först måste undersöka patienten för att kunna efter måttet av sin förmåga fastställa sjukdomens natur av behandlingsförbjuden eller ej.

Frågan om rätten att tillkännage specialitet inom viss gren av veterinäryrket bör regleras genom tillämpningsföreskrifter som utfärdas av Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, av veterinärstyrelsen. Mål om specialistbehörighet för veterinär bör — liksom redan är fallet beträffande mål om specialistbehörighet för läkare och tandläkare — vid besvär hos Kungl. Maj:t prövas och avgöras av regeringsrätten.

I enlighet med det anförda har inom jordbruksdepartementet på grundval av veterinärstyrelsens förslag utarbetats förslag till *lag om behörighet att utöva veterinäryrket m. m.*

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över lagförslaget, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeeringsformen avsedda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Kungl. Höghet Regenten.

Ur protokollet:
Bo S. Hedström

¹ Denna bilaga har uteslutits här. Frånsett redaktionella jämkningar stämmer bilagan överens med det vid propositionen fogade lagförslaget.

Utdrag av protokoll, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 17 december 1964.

N ä r v a r a n d e:

justitierådet HAGBERGH,
regeringsrådet WILKENS,
justitieråden RIBEN,
BERGSTEN.

Enligt lagrådet den 1 december 1964 tillhandakommet utdrag av protokoll över jordbruksärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet den 13 november 1964, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag om behörighet att utöva veterinäryrket m. m.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av revisionssekreteraren Berndt Erneholm.

Lagförslaget föranledde följande yttranden av *lagrådet*.

Enligt det remitterade förslaget skall behörigheten att utöva veterinäryrket regleras i nära överensstämmelse med vad som redan gäller för läkare och tandläkare. Bestämmelserna i förslaget ha därför till väsentlig del utformats med ledning av de åren 1960 och 1963 antagna lagarna om behörighet att utöva läkaryrket och tandläkaryrket; även 1960 års s. k. kvacksalvarlag har till viss del tjänat såsom mönster. I åtskilliga fall avvika emellertid bestämmelserna i förslaget i rent redaktionellt hänseende från förebilderna i dessa lagar. Då den språkliga utformningen av 1960 och 1963 års lagar är fullt godtagbar och olikheter av denna art i vissa fall kunna föranleda tvekan om bestämmelsernas innebörd, hemställer lagrådet, att lagtexten måtte, i den mån saklig överensstämmelse med nämnda lagar är avsedd, även språkligt avfattas lika med dessa.

Utöver vad som följer av det nu sagda vill lagrådet förorda några jämförelser av lagtexten.

10 § upptager i såväl första som andra stycket en tämligen utförlig beskrivning å den verksamhet för behandling av djur som åsyftas med bestämmelserna. Andra stycket synes kunna förenklas genom att där i stället hänvisas till den i första stycket avsedda verksamheten och samma hänvisning bör då även ske i paragrafens tredje stycke (jfr kvacksalvarlagen 2 och

6 §§). Lagrådet förordar att andra stycket ges den lydelsen, att om den, som saknar behörighet att utöva veterinäryrket men förvärvat veterinärtitel eller annan titel vari ordet veterinär ingår, begagnar titeln i verksamhet som sägs i första stycket, det åligger honom att därvid tydligt utmärka titelns ursprung och beskaffenhet, samt att den i tredje stycket gjorda hänvisningen får gälla i första stycket avsedd verksamhet. Vidare bör tredje stycket avfattas så att det klart framgår att även där är fråga om person som saknar behörighet att utöva veterinäryrket.

Dispensregeln i paragrafens sista stycke bör lämpligen formuleras så att den avser undantag från bestämmelserna »i denna paragraf».

Straffbestämmelserna i 11 § i det remitterade förslaget synas bli mera överskådliga om de bestämmelser som hänföra sig till 10 § överförs till en särskild paragraf. 11 § skulle i så fall, efter det föreslagna första stycket, innehålla ett andra stycke med bestämmelse om straff för veterinär som bryter mot föreskriften i 9 § första stycket.

En följande paragraf, betecknad 12 §, bör under angiven förutsättning upptaga ett första stycke, motsvarande det remitterade förslaget 11 § andra stycket, med bestämmelse om straff för smittfarligt kvacksalveri. Första punkten bör, i stället för det remitterade förslagets uttryck »i annat fall», innehålla en reservation att bestämmelsen ej gäller om gärningen är belagd med straff enligt 11 §. I ett andra stycke skulle därefter inflyta ett stadgande om straff för den som bryter mot någon av bestämmelserna i 10 § andra och tredje styckena.

Därest förslagets straffbestämmelser uppdelas på två paragrafer, komma 12 och 13 §§ i förslaget att betecknas 13 och 14 §§.

I tredje stycket av *övergångsbestämmelserna* har upptagits föreskrift om att behörighet enligt 37 § 1 mom. b) allmänna veterinärinstruktionen skall jämföras med legitimation enligt nya lagen, varvid dock stadgats undantag för det fall då fråga är om begränsad behörighet som grundas på tillstånd av Kungl. Maj:t. Att i undantaget sålunda angiva att det skall vara fråga om behörighet, som grundas på tillstånd av Kungl. Maj:t, synes med hänsyn till avfattningen av nämnda bestämmelse i veterinärinstruktionen överflödigt. Lagrådet vill förordas att i första punkten av ifrågavarande övergångsbestämmelse inskjutas orden »såframt behörigheten ej är begränsad» och att tredje punkten undergår en därtill anpassad jämkning.

Ur protokollet:

Stig Granqvist

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 18 december 1964.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, PALME, SVEN-ERIC NILSSON.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Holmqvist, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter lagrådets den 17 december 1964 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 13 november 1964 remitterade förslaget till *lag om behörighet att utöva veterinäryrket m. m.* och redogör för yttrandet samt anför ytterligare följande.

I ett av veterinärstyrelsen avgivet förslag till allmän veterinärinstruktion har begreppet tjänsteveterinär fått en ny innebörd. Därmed skall i allmänhet avses endast distriktsveterinär och inte, såsom nu, även stadsveterinär. Uttrycket tjänsteveterinär förekommer bl. a. i 9, 10 och 13 §§ hälsovårdsstadgan den 19 december 1958 (nr 663). Vid ett genomförande av den nya terminologin torde dessa paragrafer böra ändras så, att de fortfarande blir tillämpliga på stadsveterinär. Det torde, om riksdagen inte uttalar annan mening i samband med behandlingen av förenämnda lagförslag, ankomma på Kungl. Maj:t att ändra hälsovårdsstadgan enligt vad nu sagts.

Föredraganden hemställer härefter att lagförslaget måtte, med vissa jämförelser av redaktionell art, enligt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till 1965 års riksdag skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Bo S. Hedström